

Interview dd 8 maart 2004, tekst: Frank Renssen, Driebergen

DRIEBERGEN-RIJSENBURG - Op zaterdag 3 april geeft het KamerOrkest Driebergen (KOD) om 20.15 uur een concert in Antropia op het landgoed De Reehorst. Het project "Muziek van eigen bodem" bestaat uit een programma met uitsluitend in Nederland gecomponeerde muziek: Julius Röntgen, Oud Nederlandse Dansen (1904), Johann W. Wilms Symfonie in d klein opus 58 (1820), Kees Olthuis Parade (1990) en Peter Greve, Pianoconcert in fis (2003). Omdat Peter Greve zelf de solist zal zijn in zijn eigen pianoconcert en hij het werk kort geleden heeft voltooid, leek het een goed idee hem te vragen hoe zijn werk tot stand gekomen is.

Bij binnenkomst in huize Greve komen de welluidende klanken van een vleugel je al tegemoet. Frank Herman, pianist en huisgenoot van Peter, is aan het studeren. Hij heeft net onder eigen beheer een CD met muziek van o.a. Debussy uitgebracht. Er zijn twee muziekkamers met ieder een vleugel. In de keuken wordt geleefd.

Veel talent

Peter Greve werd in 1931 in Den Haag geboren waar zijn moeder, zelf pianiste, hem al vroeg met muziek vertrouwd maakte. "Met als gevolg dat ik eerder noten dan letters kon lezen. Op vijfjarige leeftijd kreeg ik al pianoles en spoedig componeerde ik mijn eerste klaviermuziek."

Zijn talent kreeg alle kans en hij werd leerling van Leon Orthel, componist en pianist. Op zijn zestiende speelde hij het pianoconcert van Willem Pijper en schreef een strijkkwartet, een symfonie en nog vele andere werken. "Dat beschouw ik nu als jeugdige overmoed. Na mijn middelbare schooltijd kwam ik voor een moeilijke keuze te staan: doorgaan in muziek of studeren en muziek als hobby. Na veel wikken en wegen koos ik uiteindelijk voor scheikunde maar bleef musiceren en componeren".

Om in een orkest te kunnen spelen leerde Peter zichzelf slagwerk spelen, en nam later trompetlessen bij Theo Laanen, destijds eerste trompettist bij het Residentieorkest. In 1953 en in 1954 speelde hij als derde, resp. tweede trompettist mee met het Nederlands Studenten Orkest. "Daarnaast wilde ik graag kamermuziek maken en werd daarom mede-oprichter van het Nederlands Studenten Blazers Sextet waarmee we veelvuldig zijn opgetreden, onder anderen op het emigrantenschip De Grote Beer." Het ensemble werd geleidelijk uitgebreid met meer blazers en strijkers en groeide zodoende uit tot het huidige kamerorkest Camarata '54, waarvan Peter tot 1992 dirigent was.

Pianoconcert

"Ondertussen schreef ik diverse werken waaronder de opzet voor een pianoconcert.(1960) en toneelmuziek voor het toneelstuk van Marcel Achard "Marlborough s'en va-t-en guerre".

Aanvankelijk stond ik onder invloed van Schönberg, Webern, Boulez en Messiaen. Gaandeweg ging mijn voorkeur bij componeren uit naar tonale muziek. Enige jaren geleden vroeg Camerata '54 mij na te denken over een compositie ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van het orkest. Toen heb ik mijn pianoconcert weer opgepakt Door mijn ervaring met Camerata als dirigent en arrangeur had ik oog gekregen voor praktische zaken als hoor-, speel- en dirigeerbaarheid. Toen ik eenmaal een idee had voor de totale structuur van het stuk vielen de fragmenten op hun plaats."

Inspiratiebron

Tot voor kort componeerde Peter achter zijn vleugel en schrijftafel, en de noten werden met zorg op papier gezet. Dat is zeer arbeidsintensief en tijdrovend. Het KamerOrkest Driebergen speelt ook van handgeschreven partijen. Sinds kort noteert hij de muziek echter op zijn laptop. Eenvoudiger om wijzigingen aan te brengen, gemakkelijker op te slaan en te reproduceren maar componeren zelf kun je niet automatiseren. "Geen enkel stuk komt zo maar uit de lucht vallen. Mijn pianoconcert heeft zijn wortels niet alleen in de concerten van Bartok, Prokokiëf, Ravel en Pijper maar ook in de Oost-Europese volksmuziek. Het verstrijken van de tijd speelt een grote rol in mijn concert. Het eerste - moderato - deel vertelt het verhaal van de vier seizoenen, te beginnen met de pastorale

sfeer van een golvend Midden-Europees heuvellandschap in de zomer. De Midden-Europese sfeer wordt versterkt door het veelvuldig gebruik van de zigeunertonladder. Het tweede thema symboliseert de desintegratie van de herfst, een vrijer ritme en melancholieke sfeer, waarna de heimelijke opgewondenheid van de winter volgt, uitmondend in een laaiend mid-wintervuur. Het eerste deel wordt afgesloten met een rustige, ijle reprise: de lente."

Een adagio markeert het begin van het tweede deel, waarin de nacht als symbool van inkeer en meditatie worden weergegeven door lange melodische lijnen begeleid door lage, langzaam luidende kerkklokken. Het slotdeel is geschreven in de vorm van een levendig rondo. Na het hoofdthema buitelen allerlei motiefjes feestelijk over elkaar heen. Een bruisende dag breekt aan. De coda grijpt weer terug naar de herfst- en winterthema's van het eerste deel. De feestelijke sfeer lost op in ijlheid."

Peter: "Ik ben overdonderd door de wijze waarop Camerata '54 en het KOD mijn concert hebben opgepakt. Dat is ook vooral te danken aan de bezielende inspiratie van Albert van Eeghen, dirigent van beide orkesten. Dat geeft mij energie om verder te componeren."